

Lignelsen

Guds længsel efter dig

*For således elskede Gud verden,
at han gav sin enbårne søn, for at enhver,
som tror på ham, ikke skal fortabes,
men have evigt liv.*

Joh 3,16

Lignelsen

Guds længsel efter dig

Femårige Majken klatrede op på sin fars skød.

»Er du mæt?« spurgte han.

Hun klappede sig på maven og svarede: »Jeg kan ikke spise mere.«

»Fik du også noget af bedstemors kage?«

»Et stort stykke.«

John så på sin mor hen over bordet og sagde: »Du har vist fået fodret os godt af. Nu duer vi ikke til så meget andet end at slå mave.«

Majken rakte op og holdt om hans store ansigt med sine små hænder. »Åh jo, far, det er jo juleaften. Du lovede, at vi skulle danse.«

John prøvede at virke overrasket. »Gjorde jeg det? Jeg kan da ikke huske, at jeg har sagt noget om at danse.«

Bedstemoren smilede og rystede lidt på hovedet, mens hun begyndte at tage af bordet.

»Men far,« klagede Majken, »vi plejer altid at danse juleaften. Os to alene, kan du ikke huske det?«

Nu kunne han ikke længere holde smilet tilbage. »Selvfølgelig husker jeg det, skat. Hvordan skulle jeg kunne glemme det?«

Med de ord rejste han sig og tog hendes hånd, og et øjeblik, bare et øjeblik, vendte hans elskede hustru tilbage til livet, og de to gik ind i stuen for at begynde juleaften, som de plejede, med en dans.

Sådan skulle de også have danset i år og mange år frem i tiden, men så kom den overraskende graviditet og komplikationerne. Majken overlevede, men det gjorde hendes mor ikke. John, slagteren med de store hænder, var alene tilbage med sin Majken.

»Kom nu, far.« Hun trak ham i armen. »Lad os danse, før gæsterne kommer.« Hun havde ret. Snart ville det ringe på døren, deres slægtninge ville fylde stuen, og aftenen ville gå hurtigt.

Men lige nu var det far og Majken og ingen andre.